

nitneji posestniki, pevci, ovenčana dekleta in učenke, učenci — vse, kar je le z doma smelo iti. Pevci Svičinski zapojejo papeževo pesem, a potem so pozdravili g. provizor S. novega g. župnika v imenu farmanov z besedami napisa: Veseli pozdravljamo preč. g. novega župnika! Rekli so med drugim: Od daleč ste prišli, od svojih ste ošli, k svojim pa prišli — h katoliškemu ljudstvu, kjer bote tudi našli ovčice, katere poznajo svojega pastirja, na mali Štajar k Slovincem, katerim bote v slov. materinskem jeziku oznanjevali besedo božjo, učili jih hvaliti in moliti Boga v jeziku, v katerem Vas je mati najpred Boga hvaliti in moliti učila. Na to stopi k novemu g. župniku srčna učenka Ivana S., ter jim podari krasen šopek naravnih cvetlic, proseča jih v imenu mladine, naj to malo znamenje vdanosti in nedolžnega veselja prejmejo, mladino in učence pa v svoje srce vzprejmejo. Dobila sta tudi šopke dišečih cvetlic preč. gg. dekan Jareninski Jožef Flek in dvorski oskrbnik vlč. g. O. Henrik Rešek iz Jarenine, ki sta oba dnes prvokrat Svičino počastila. Novi g. župnik se prijazno zahvalijo za časten sprejem. Sedaj se vzporedijo ljudje, gredoč v cerkev molijo rožni venec med zvonjenjem in pokanjem možnarjev — spremljajoči vsi novega gospoda, katerega so ta den vlč. g. dekan slovesno v cerkev vpeljali, ter jih v premili in genljivi pridigi pristrčno priporočili novim slov. ovčicam. Ovčice žalostne, do sedaj neimajoče stalnega pastirja, so potolažili rekoč: Tudi tega gospoda bote ljubile, kakor so jih ljubile ovčice Gornještajarske, saj so bistre glave in dobrega srca. Služili so potem novi gospod slovesno sv. mešo, a po meši je bil slovesen vohod v župnijsko hišo, kjer se je gospodu čestitalo na mnogaja leta. Izročile so se jim cerkev in pastirovanje zadevajoče reči. Gospodu pa želimo, naj v naši ljubi Sloveniji najdejo isto ljubezen in vdanost, kakor so jo mnogo let uživali pri Gornještajarskih vernikih.

Iz Slovenskih goric. (Nova knjiga.) Ravnokar sem prečital novo knjižico: „Jugoslovani v zlati Pragi in slavnem Velegradu“ in smem jo vsem zavednim Slovincem, zlasti kmetom prav toplo priporočiti. Njeni spisatelj je popotnik Alojzij Vakaj pri sv. Ani v Slov. goricah, pošta Murek, cena s poštnino vred 60 kr. Ne bodem v široko hvalil tega delca, nego navedem poročilo „Slovenca“ in „Mira“. Prvi je prinesel mej drugim sledeče: „... Pisana je z velikim navdušenjem, tako, da bralca res živo gane. Posebno dobro slika, kakó navdušeno so Slovinci sprejemali na českih postajah, zlasti pa v Pragi. Krepek je tudi konec, v katerem vsem Slovincem gorko na srce poklada, naj bi Čehe jednako slovesno sprejemali od Spielfelda do Ljubljane, kadar nas obiščejo. Slednjič navdušuje slovenske fante za to, da

bi zažigali povsod kresove na čast sv. blag. 4. jul. vsacega leta. V dodatku so kratki životopisi Strossmayerja, Majarja, Gregorčiča in Legota. Spominja se tudi še dveh umrlih sopotnikov dekana Trafenika in kmečkega sina Perkota.“ „Mir“ piše sledeče: „Prav lepo in domače popisuje se to romanje in pripoveduje se prav mikavne reči o Dunaju, Brnu, Pragu, Velegradu itd. Res, to je knjižica za poduk in kratek čas, posebno za naše kmečke hiše“. Nadalje mi ni potreba hvaliti, samo pričakuje se, da bo knjiga skorej razprodana; ker potem lahko upamo od mladega pisatelja še več kaj koristnega. Zlasti bi nas veselilo, da bi se tamkaj na slovensko-nemški meji napravilo „Bralno društvo“ in se ustanovila podružnica sv. Cirila in Metoda, kar Bog daj v korist mišlemu in zapuščenemu narodu slovenskemu tukaj na slovensko-nemški meji! J. K—k.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Grof Taaffe je v ponedeljek, dne 7. marcija, imel svojo 20letnico. Leta 1867 je bil namreč prvokrat sedel na stol ministra notranjih zadev in vsled tega so mu njegovi uradniki sedaj podali krasno adresno, vladne novine pa ga slavé čez vso mero ter mu pojo hvalo — tako, da je menda že njim je preveč. Ker zadeva slov. ljudstvo na Štajarskem in Koroškem, pač ni uzroka, da se mu poje hvala. — Stari vit. Schmerling se pripravlja na govor, ki ga misli izpustiti v gosposki zbornici zoper ministra bar. Pražaka. Možu ne da miru, če se kje v Pragi ali v Brnu napiše kaka beseda česki pri višjih sodnijah. To mu je za cesarstvo nevarno ali ka-li? — Vlada gleda sedaj ljudem, ki kupijo kmetijo na licitaciji pa jo kmalu prodajo na kose, nekaj na prste, toda dokler dopusti postava prosto razkosovanje, ne more jim prav do kože. Na nemškem Štajarskem pa tudi pri nas se je že veliko kmetij na tak način razdrobilo. — Volitve volilnih mož v Velikovskem okraju so gotove, kakor trdijo nemškutarji, imajo le-ti skoro povsod večino. No, to lahko, saj so bili slov. posetniki izostali skorej povsod. Škoda! — Obrtniki tudi po Krajskem niso posebno zadovoljni z obrtno postavo ter pravijo, da skrbi ona pač za pomočnike, celo nič pa za mojstre. — V Ljubljani je bila zadnja nedeljo tudi 20letnica, to pa slov. gledišča. Odkar je deželno gledišče pogorelo, imajo slov. predstave v čitalnici. — V nekaterih krajih Primorja so pomrle žene porodnice, ne da se je znalo, zakaj? Mislili so že na kako novo bolezen, toda našli so, da so umrle le vsled — mraza. Ker je v tamošnjih krajih vreme povprek milo, nimajo v hišah peči. Letos pa je bila tudi tam nekaj časa huja zima in le-ta je torej pobrala nekaj porodnic.

— Slov. „otroški vrt“ v Gorici napolnjuje se prav lepó in dajo va-nj tudi premožniši stariši svoje otroke. — V Trstu so sestavili nek odbor, naj pobira denarja za tiste, ki so na Italijanskem kako škodo trpeli v potresu. Ne branim jim sicer tega, vendar pa upamo, da bodo ti Lahoni poslej tudi pobirali, ako se izgodi v našem cesarstvu kaka nesreča. Doslej še nismo tega brali. — V Opatiji biva cesaričina in ostane menda ves mesec tamkaj. — Hrvaški sabor ima se v kratkem izreči, je-li naj velja volitev kakor doslej na 3, ali kakor hoče vlada, na 6 let. Doma, v Madjariji, je to že lani vlada dosegla. Regnikolarna deputacija, ki ima razmerje med Madjarsko in Hrvaško spraviti v red, je tri leta delala a na zadnje razšla brez vsega uspeha, Madjari čejo, da se uči na vseh hrv. šolah madjarščina ter da bode v vseh uradih notranji jezik madjarski. Tega še tudi ta „narodna stranka“ ni mogla vzprejeti — stranka, ki sicer nosi nizko „čepice“ pred madjarskim „kalpakom“.

Vnanje države. Pri Bolgarih so — za voljo spremena ali ka li — v unem tjednu imeli ustajo zoper sedanjo vlado v Ruščuku. Vladi pa je bila takrat sreča mila ter je ustajo hitro zadušila. Kacih 9 veljakov, ki so bili pri ustaji, so v nedeljo ustrelili, veliko drugih pa zaprli v ječo. — Turški poslanec, Riza-bej, je bil v Sofiji ter je bolgarski vladi svetoval naj bi se z Rusijo pogodila ali tej ni bilo veliko volje za to. — V Albaniji vre in pravi se, da zato, ker se bojé Črnogorcev. Le-ti bi namreč radi Albanijo pod svojo oblast. Koliko je na tem resnice, odloči se težko, resnica je pa, da se je Črna gora spustila do grla v orožje. — Da se širi pri srbskih vojaki in v srbskem ljudstvu ruski duh (mar vsled trdih rubljev?), to se sicer zatrjuje semtertje, ali nam se dozdeva, da je v tem le malo resnice. — Ruska vlada je za povišanje carine na železo ter zadene s tem ob enem Nemčijo in Anglijo, kajti se iz teh držav vpeljuje največ železa na Rusko. Prav to pa, kakor je podoba, namerava ruska vlada. Pristanišče v Odesi se razširjuje in upa se, da se veliko blaga potem ne bode več skozi Trst ali Reko — naši mesti — vozilo na Rusko. To bi bila za obe mesti velika izguba. — Nemški cesar je zdaj na površju ter se rodi vsak den kaka novica čez-nj, dnes, da je mrtev, jutri pa, da je čil in zdrav, kakor riba v vodi. No zadnje bode pri 90 letih, ki jih ima cesar na ramenih, težko, a tudi prvo še ni resnica. Čez nove volitve ima starček veliko veselje in pravi, da so one mu najljubše vezilo za 90letnico. V novem državnem zbornu ima Bismark za-se 221, proti sebi pa 176 poslancev, ako se mož ne moti. — V Monsu na Belgijskem se je udrila jama, v kateri so kopali premog, in se je 152 delalcev zasipalo. Vsled te nesreče je v delal-

skih krogih veliko siromaštvo, kraljevič Balduin je prišel sam tje ter je razdelil med nesrečne družine veliko denarja. — Francozi so jako veseli, da so pri zadnjih volitvah v onih deželah, ki si jih je l. 1870 Nemčija osvojila, zmagali vsi možje, ki si želé nazaj na Francosko. To res ni znamenje za to, da ima ondi ljudstvo rado Nemce. Ako so taki, kakor pri nas, ni zato, da se človek čudi temu. — Italija ima sedaj sopet prejšnje, staro ministerstvo. — Na mestu kard. Jakobinija pride v Rim iz Madrida nuncij sv. Očeta, da prevzame njegove posle. Mož zavziva posebno zaupanje pri sv. Očetu. — Kjer kupuje vsaka država in državica orožje, tam ne more izostati tudi Španija, torej se oborožuje tudi ona, vendar pa samo toliko, da se lahko postavi v bran, ako jo sovražnik napade. — V Ameriko se preseli vsako leto kako število Slovencev ter si poišče v novem svetu sreče. A lepo je od njih, da ne pozabijo tam ne, da so katoliki in ne, da so Slovenci. V mestu Calumet imajo od lani „podporno društvo sv. Jožefa.“ Va-nj sprejme se le Slovenec in obravnava se torej v društvu tudi le slovenski. V ono mesto hodi to leto tudi „Slov. Gospodar“, ter jim poroča, kako se godi nam v starem svetu. Dnes jim naj nese veselo pozdravljenje!

Za poduk in kratek čas.

Najnovejši potres.

(Konec.)

V mestu Mentoni ni hiše, ki bi ne imela razpoklin; vojašnica in poštni hram sta se porušila, kakor bi pihnil po njima. Ni bilo druga slišati, kakor besno stokanje, ranjenih ali od straha na pol iznorelih ljudi. Bolene nosijo na pobrežje morja. Nobena hiša ni brez škode, ljudje hitijo vsi na železnico, da prej ko slej zapustijo nevarni kraj. Po ožih ulicah je prepovedano hoditi; ljudje stanujejo na polju pod milim nebom; Mentona je videti, kakor veliko cigansko gnezdo. Obok nad velikim altarjem cerkve se je med mešo porušil, a k sreči ni nikogar ubil. Cerква čistega spočetja je do drugega razdjana.

Iz mesta Turina poizvemo, da je ljudstvo po prvem stresu letelo na cesto ter v ponočnem oblačilu na ulicah zmrzavalo, dasiravno je bilo pet stopinj mrzrote. Veliko hiš je razpokanih, pohištvo se je premetavalo, ure so zastale, zvonovi so ob svojem jeli zvoniti.

V Genovi, kjer so hiše jako visoke in imajo do osem nadstropij, je nevarnost tem več; vse hiše stojijo prazne. Mestice Dianomarina je podoba neznanskega stoka in joka; ne ene hiše ni cele, vse so porušene. Več kakor 600 ljudi je zidovje ali pobilo ali pa ranilo. V neki hiši je bil ravno ples; potres je